

lemmer ønskede at være med til Besparelser, og det er ogsaa fuldkommen rigtigt, at det var den Følelse, som vi alle i Kommissionen vare besjælede af, at man vilde gaa med til at gennemføre Besparelser, hvor man mente, at de kunde gennemføres paa forsvarlig Maade. Jeg for mit Vedkommende har set mig nødsaget til at tage Afstand fra Kommissionens Flertal. Naar Kommissionen foreslaar at fratage Kommunerne det Tilskud paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som de hidtil have faaet fra Statskassen, kan jeg for Eksempel paa ingen Maade gaa med dertil. Jeg siger, det er uforsvarligt at gaa med til denne Nedsættelse — Kommissionen har ikke foreslaaet, at hele Tilskuddet skulde stryges, men 1,200,000 Kr. af Tilskuddet. Ligeledes kan jeg paa ingen Maade gaa med til, at Staten skulde bortsælge sine Skove, eller at Staten skulde overlade sine Klitplantager til private, eller at Staten skulde ophøre med at indkøbe og kultivere Plantager. Det Angreb, som fra Kommissionens Side er rettet paa Arbejdsløshedskasserne, har jeg ligeledes taget bestemt Afstand fra. Det forekommer mig for øvrigt, at Kommissionens Flertal er gaaet lovlig vidt i Retning af Besparelser, som vedrøre Landets Næringsliv, kulturelle og humane Formaal. Paa disse Punkter har jeg som Mindretal tilladt mig at tage Afstand. Der er to andre ærede Medlemmer af Kommissionen, der ligeledes have taget Afstand fra en Del af de Indstillinger, som Kommissionens Flertal er fremkommet med.

Jeg vil tillade mig at stille et lille Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder vedrørende Syningen af Statsbanernes Uniformer. Det er et Spørgsmaal, som har været fremme mange Gange her i Folketinget, det blev ogsaa fremdraget sidste Aar. Forholdet har tidligere været, at Hovedparten af denne Leverance har været overdraget Firmaer dels i København og dels i Aarhus, og disse Firmaer have betalt deres Arbejdere den Pris, som er hjemlet ifølge de Prisuranter, som ere oprettede mellem Arbejderne og deres Mestre. Men i Aar er Forholdet blevet det, at et Firma, som hedder V. Schilder i Rahbeks Alle 32, har faaet en meget stor Del af Leverancerne og har tilbudt at gøre Arbejdet for Priser, der ikke er stort mere end den Arbejdsløn, som andre Mestre maa betale for at faa Syningen udført. Herved er der paaført Mestre og Fagets Arbejdere en Smudskonkurrence. Dette Firma be-

nytter udenlandsk Arbejdskraft, Polakker og russiske Jøder, og det paastaas, at det gennemgaaende er slet og daarligt Arbejde, der leveres til Statsbanerne. Den højtærede Minister stillede sig i Fjor ret villig overfor denne Sag, og jeg vil haabe, at han ogsaa vil gøre det i Aar. Maaske er det sket ham uafvidende, men det vilde være heldigt, om vi kom bort fra, at Statens Arbejde skal gøres til Genstand for en saadan Smudskonkurrence, som Tilfældet er her, hvorved Landets egen Arbejdskraft ikke kan blive beskæftiget ved dette Arbejde.

Jeg vil derefter henvende et Par Ord til den højtærede Kultusminister. Det synes, at et Uvejr er ved at trække op over Hovedet paa den højtærede Kultusminister, der lyder endog Rygter om, at hans Afgang som Kultusminister skulde være nær forestaaende. Det, der har givet Anledning hertil, skulde være den Afgørelse, der er truffet i Sagen vedrørende en Præst, Arboe Rasmussen. Jeg skal ikke komme ret langt ind paa Spørgsmaalet om denne Præst, jeg kan i det hele fuldt ud billige den Afgørelse, den højtærede Minister har truffet i Sagen angaaende denne Præst. Jeg tror, det ikke er rigtigt at stramme Fordringerne alt for stærkt i Retning af Troen paa alle de Dogmer, som indeholdes i vor Religion. Hvis Dogmetroen skal strammes stærkt, er jeg bange for, at det vil komme til at tynde meget stærkt ud i Rækkerne af Statskirkens Præster. Der er imidlertid en anden Sag, som staar i nogen Forbindelse hermed, og hvor jeg ikke kan forstaa den højtærede Ministers Afgørelse. Det vedrører en Lærer i Esbjerg, hans Navn er Gulddal. Denne Mand blev ansat som Vikar i Esbjerg 1909, han tilhører ikke Folkekirken, men det unitariske Kirkesamfund. I 1910 fik han Ansættelse, og nu i Aar har Skoledirektionen indstillet ham som Nr. 1 til fast Ansættelse ved Esbjerg kommunale Skolevæsen. Biskop Koch i Ribe Stift har ikke haft noget derimod, men da Læreren, som sagt, ikke tilhører Folkekirken, er Sagen indsendt til Ministeriets Afgørelse, og den højtærede Minister har truffet den Afgørelse, at vedkommende Lærer Gulddal godt maa være Timelærer og faa en Løn af 1,296 Kr., men han maa ikke faa fast Ansættelse, hvorved han kan faa en Løn paa 1,800 Kr., stigende til 3,000 Kr. Jeg synes, at denne Afgørelse er — undskyld, jeg bruger Udtrykket — meningsløs. Jeg kan ikke forstaa den. Der skal i Esbjerg i Forvejen være ansat en Lærer, der er